

A fost odată un împărat care avea trei feciori și o împărăție bogată și frumoasă. Palatul era înconjurat de o grădină înmiresmată și roditoare, iar în capătul grădinii creștea un măr fermecat care făcea mere de aur. Însă împăratul nu apucase să mănânce nici un măr din pomul fermecat, căci îndată ce acestea se coceau, erau furate noaptea nu se știe de către cine.

Într-o zi, fiul cel mare veni la împărat și-i spuse:

- Tată, dă-mi voie să încerc și eu să prind hoțul care ne fură merele!

- Dragul tatei, nimeni nu a reușit până acum să afle cine e hoțul. Deși mă îndoiesc că vei reuși să-l prinzi, îți dau voie să te pui la pândă, că prea mult poftesc măcar un măr de aur.

Fiul cel mare pândi o săptămână întreagă, noapte de noapte, iar ziua se odihnea. Însă în a șaptea zi veni cu capul plecat la împărat și-i spuse că l-a luat un somn de moarte spre dimineață și când s-a trezit merele dispăruseră.

Mare a fost mâhnirea împăratului auzind acestea, dar își puse nădejdea în fiul cel mijlociu care promise că la anul, dacă nu taie pomul, el va prinde hoțul.

Însă și mijlociul păți la fel ca fratele cel mare. Împăratul, supărat din caleafară, dădu ordin slugilor să taie mărul, ca măcar să nu mai poftască la mere văzându-le cum se coc și nu are parte de ele.

